

a fost dus până la capăt, uitând deseori să tempereze nivelul sonor al unei orchestre neacomodate cu scena, astfel încât Flórez a fost acoperit copios în mai multe rânduri, până când, la bis, tenorul a oprit-o pur și simplu pentru a cânta finalul cântonetei *Granada*. Tot Mihai Ignat va dirija și premiera (singura) stagiunii de toamnă, *Otello*, și nu sună deloc încurajator. Dar să nu comparăm mere cu pere. Un recital e altceva decât o operă.

La finalul acestui concert al cărui cap de afiș a fost la înălțimea așteptărilor rămâne regretul evident și repetat al eșecului managementului ONB de la Revoluție încoace de a invita un mare artist să cânte un rol într-o operă, în afară de românii care revin acasă (deși nici Angela Gheorghiu n-a făcut decât tot recitaluri). De vină este incapacitatea de a programa o stagiune serioasă, nu scuza eternă că nu există bugete multianuale.

Așa a început noul sezon operatic la ONB. Cu specialitatea managerilor de operă români: „o lovitură de

imagine”. Dar să remarc și faptul că a fost, de asemenea, o lovitură dată publicului. Enorm de multe invitații, cu acces în parcare numai pentru notabilități. Nu cumva să se enerveze cineva din nomenclatura politică din cauza înghesuielii și să strice echilibrul fragil al unui mandat interimar obținut în ciuda a două eșecuri la concursul pentru ocuparea postului. În același timp și o falsă imagine a unui sezon de toamnă-iarnă care continuă pe aceeași linie cu cel din primăvară, prin alungarea producțiilor moderne (un singur *Rigoletto*, un singur *Falstaff*, un singur *Così*, nici un *Fidelio* etc.). Un sezon în care afli distribuțiile cu multe zile după ce biletele s-au pus în vânzare, un sezon în care ora de începere a spectacolelor ține departe de Operă tinerii care muncesc în nordul capitalei.

Alexandru PĂTRAȘCU

Articol preluat cu acordul autorului de pe <https://despreopera.com/2018/09/08/>

David Garrett, *Explosive*

Aceeași lună, aceeași zi, aceeași scenă, dar la un an distanță: Sala Palatului, 14 septembrie 2018 versus 14 septembrie 2017! Atunci, alături de Filarmonica della Scala dirijată de Riccardo Chailly, interpretând *Concertul pentru vioară și orchestră* de Ceaikovski (și, în bis, *Sarabanda* din prima Partită bachiană) acum construind un show în cadrul turneului "*Explosive Live!*", însoțit de muzicieni dintr-o zonă a showbiz-ului pe care David Garrett o cultivă constant, motivat de atracția dovedită încă din adolescență pentru tipologia *crossover*.

Împreună cu instrumentiștii Franck van der Heijden – chitară, compozitor și director muzical al ansamblului, Marcus Wolf – chitară, Jeff Allen – chitară bas, John Haywood – claviaturi, Jeff Lipstein – percuție, atipicul Garrett a îmbinat, în amplul recital oferit publicului român, stiluri și maniere diferite cu cea lejeritate de exprimare proprii tuturor vârfulurilor interpretative. Non-conformistul violonist și-a respectat statutul valoric și de această dată, convingerea sa fiind că principala virtute a unui performer este comunicarea sensibilă, nu doar prin intermediul accesibilității repertoriului ci și prin contactul direct cu spectatorii pe care și-a dorit să și-i apropie.

Personalitatea lui Garrett a dominat efectiv scena pe parcursul a două ore de program, în decursul cărora s-au derulat repere arhicunoscute iubitorilor artei sunetelor precum prima parte din *Concertul în sib minor op. 23* de Ceaikovski (adaptată pentru vioară) și *Vara* din Anotimpurile lui Vivaldi, alături de multe alte piese incluse în albumele *Explosive* (2015 – *Dangerous, Explosive, Lose Yourself, Adventure Island, Midnight Waltz, They don't care about us, Furious*), *Rock Revolution* (2017 – *Superstition, Born in the USA, Bitter Sweet Symphony, Killing in the name, Purple Rain, Fix You, You're the Inspiration, Nah Neh Nah, One moment in time*), *Music* (2012 – *Viva la vida, Music, Sabre Dance*), *Rock Symphonies* (2010 – *Kashmir, Live and let die*) și titluri de succes ca *Let it go* (din animația *Frozen*), *Ghostbusters* (din coloana sonoră a peliculei cu același nume), ori *Paradise* (versiunea proprie a piesei formației Coldplay).

Cu certitudine, David Garrett face parte din categoria violoniștilor care mizează pe efectul multitudinii pasajelor de virtuozitate rediate cu strălucire, pe cel al energiei degajate de dinamismul tipologiei rock, dar și pe căldura și atractivitatea pasională a trăsăturilor "clasice" de arcuș în piesele preponderent lirice. Demnă de remarcat – mai ales în contextul acestui repertoriu eterogen – mi se pare a fi originalitatea structurării timbrale și ritmice a cover-urilor (un exemplu relevant fiind, printre altele, concepția utilizării pedalboards-ului în *Viva la vida*), reinterpretarea creativă a hiturilor aducând un plus de culoare fluidului sonor. Despre piesele compuse de Garrett în colaborare cu Franck van der Heijden și John Haywood pot spune că au încântat publicul, *Furious* și *Midnight Waltz* conturând doi poli opuși din punct de vedere expresiv care au valorificat și aptitudinile tehnice dar și apetența către desfășurările melodice de amplitudine, virtuți special cultivate de violonistul german pentru a-și impresiona auditoriul.

"Duelul" muzical dintre instrumentele electrice mânuite de către David Garrett și Franck van der Heijden a întregit imaginea veritabilului tur de forță al solistului, asumat *live* ca un ritual spectacular de care doar un artist complet este capabil. Un artist care, străbătând de mai multe ori sala cu un firesc cuceritor, ne-a demonstrat cu abilitate că între stiluri, genuri și forme se pot proiecta punți, se pot recrea dialoguri și experimenta trăiri emoționale complexe. Un artist care aduce cu sine bucuria vizibilă de a se dărui *Exploziv*: David Garrett!

Loredana BALTAZAR

